

VE STÍNU RUDÉ VĚŽE

KAROLINA FRANCOVÁ

PURPUROVÁ NOC
KNIHA PRVNÍ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Karolina Francová

**VE STÍNU
RUDÉ VĚŽE**

Copyright © 2017 by Karolina Francová

Cover © 2017 by Alyn Spiller

For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-378-2 (pdf)

Karolina Francová

Vestínu Rudé věže

Purpurová noc
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Edice „Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie
(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Démon z East Endu
(aneb alternativní Londýn)

Jan Kotouč: České země
(aneb alternativní Česko)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius
(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

Juraj Červenák: Bivoj
(aneb alternativní Staré pověsti české)

Karolina Francová: Purpurová noc
(aneb alternativní Liberecko)

1. Ve stínu Rudé věže
2. *Tisíciletý démon* *

* připravujeme

<http://www.karolina-francova.mypage.cz.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Na město sevřené v kotlině mezi dvěma horskými hřebeny padala noc. Stékala po úbočích hory Ještěd ke Spáleníšti, vlévala se do tramvajových kolejí a po nich klouzala dolů, pořád dolů, kolem vlakového nádraží až do centra. Sevřela v náruči radnici, objala hlavní poštu i divadlo, rozprostřela svá křídla široko daleko a zahrnala všechny lidi do jejich domovů, pod ochranu bezpečných zdí. Vzápětí zaplanuly měkkým magickým světlem pouliční lampy.

Klára stála v chodbě jejich paneláku a skrze zavřené prosklené dveře vyhlížela na ulici. Světlo lidí ven znovu nevyhláhalo. Všude dál panovalo hluboké ticho a klid. Stačilo chvíli počkat, a důvod se odhalil sám. Nízké větve okrasné túje se pohnuly a z nich vyhlédla ploská hlava se šesti očima. Za ní následovalo protáhlé šupinaté tělo se světle zelenými ostny. O kousek dál tři šedé postavy ladně dosedly na stínidlo světla a skryly vychrtlá těla v hávu z kožnatých křídel.

Klára se zachvěla. Od Purpurové noci po setmění nikdy sama ven nevyšla. V hlavním městě Česka noc lidem nepatřila.

V šatech z bílé krajky si připadala jako nahá, bohatý náhrdelník s růženínou ji tížil jako kamení a z vysokých podpatků ji bolely nohy.

I když jí to slušelo, dala by cokoli za staré džíny a vybledlé tričko. Kdyby mohla vrátit čas, ostríhala by se dohola a přibrala dvacet kilo, nikdy by nenesla rovnátka a vyhýbala by se líčidlům i krátkým sukním. Kdyby mohla změnit minulost, nepřihlásila by se k roztleskávačkám hokejového klubu a pak by si jí možná nevšiml.

Před domem zastavila obrněná limuzína se dvěma stylizovanými R na dveřích. Z ní vyskočili ozbrojení strážci.

Klára se zhluboka nadechla a vyšla před dům. Nemohla odmítnout. Netušila, co by se stalo, kdyby se vzepřela, ale docela jistě věděla, že Radku Renerovi se ne nikdy neříká. Když nějaké dívce poslal bílé šaty, náhrdelník a pozvánku, znamenalo to jediné. Obléknout se, učesat a bez protestů nasednout do jeho limuzíny.

„Slečno Keltnerová,“ uklonil se jí jeden ze strážců, zatímco druhý ostrážitým pohledem stále sledoval okolí. „Pan Rener vás očekává.“

Posadila se do vozu, křečovitě svírala ruce, aby se jí tolik netřáslly, a zoufale se snažila nemyslet na kamenný oltář, na němž dívky jako ona podle šeptem předávaných zpráv končily.

Limuzína vyjela. Kolem plaveckého bazénu vystoupala na Husovu třídu a po ní se vydala dál k Liberecké výšině. Míjeli domy s rozsvícenými okny, za nimiž u televize seděli odpočívající lidé, v kuchyních si chystali jídlo, u stolu si povídali o uplynulém dni, a možná se hádali a možná se smáli, a Kláře bylo úzko. Čím výš vozidlo stoupalo, tím víc sílil přízračný rudý svit. U bývalé budovy rozhlasu osídlení končilo. Tady začínaly lesy Lidových sadů obklopující Renerovo sídlo. Opuštěné domy kolem do tmy zívaly chlad a všemu kraloval obrovský blok kdysi výstavního obytného komplexu ve Wolkerově ulici.

Asfaltka přešla v ulici dlážděnou kočičími hlavami a posléze ve šterkem vysypanou lesní cestu. Kláru poprvé napadlo, jak zvláštní je, že k centru vší moci vede jen taková pěšina, ale Rudá věž ke spojení se zbytkem země využívala jiné způsoby. Silnice a auta nahradily portály. Mezi stromy se míhala těla nejrůznějších bestii a nocí se nesly jejich skřeky a volání.

Trvalo to sotva pět minut, a les se otevřel a nabídl jí pohled na samotnou Rudou věž. Tyčila se do ohromující výšky a její stěny

v rozmáchlém kruhu pohlcovaly celý vrcholek kopce i s Liebigovým výletním zámečkem. Ve škole se učili, že průměr věže u paty činí čtyři sta metrů a koruna se nachází ve výšce půl kilometru. Vypadala ob-
ludně a nepravděpodobně. Při pohledu na ni člověk ztrácel dech. Její existence se vzpírala pochopení.

Limuzína zastavila na malém parkovišti mezi několika dalšími podobnými vozy. Strážný Kláře zdvořile podržel dveře a pomohl jí vystoupit.

„Odsud už můžete jít sama. Žádné nebezpečí vám nehrozí. Na recepci na vás čeká přednostní portál,“ řekl strážný.

Klára nedokázala ani přikývnout, toporně se otočila a pomalým krokem se vydala k hlavnímu vchodu. Muži za ní si nahlas pustili nějakou hudbu a rozebírali výsledky extraligy. Její osud je vůbec nezajímal. Byla jen další holka pro jejich pána a na tom, co ji čekalo, jim nezáleželo. Takových už do Rudé věže přivezli...

Nesmím utéct, nemůžu odmítnout, odříkávala si a připomínala si, že na její statečnosti a povolnosti teď záleží osud celé rodiny. Musím to zvládnout.

Když položila ruku na stěnu Rudé věže, skoro se jí už nechvěla, ale zato ji měla jako z ledu. Dveře pod jejím dotykem povolily a otevřely se dokořán. Klára se ještě jednou ohlédla na město, které v údolí mohla jen tušit, a vešla.

Rudá věž se za ní zavřela.

Kapitola 1.

Ve stínu Rudé věže

Otevřené okno nabízelo pohled do zahrady zastíněné stromy, jejichž listovím prosvítalo jarní slunce. V trávě rostly trsy žlutých petrklíčů a do modra ji barvily stovky ladoněk. Na rododendronech se už nalézaly puky květů a azalky voněly až do okna Klářiny kanceláře. Jaro svádělo k tomu vzít si volno a vyjet si na kolo někam do Českého ráje, zvláště po dlouhé a chladné zimě.

Kláru obvykle výhled z okna dokázal přivést na příjemné myšlenky. Mateřská škola se nacházela na Starém Městě, v klidné čtvrti Liberce plné výstavních vil z počátku dvacátého století s rozlehlými a dobře udržovanými zahradami. Z městského ruchu k ní doléhal jen občasný zvuk tramvaje projíždějící po kolejích u průmyslové školy. Panoval tam klid a iluzorní atmosféra bezpečí, podbarvená hlasy dětí ve třídách a hernách. Dnes jí ale nepomohlo ani otevřené okno, ani závan jarního vzduchu. Seděla u svého stolu a v ruce držela oficiální oznámení o ukončení předškolní docházky Hanse Landsberga.

„Kláro, je všechno v pořádku?“ nahlédla do její kanceláře Mirka, učitelka prvního oddělení. „Jsi nějaká bledá.“

„Hans už nepřijde,“ odpověděla.

Mirka na ni vyděšeně pohlédla.

„Je v pořádku,“ uklidnila ji Klára. „Jeho rodiče byli vyhoštěni ze země. Museli překročit hranice včera o půlnoci.“

„To je tenhle rok už třetí,“ povzdychla si Mirka. „Ale co, doma mu nejspíš bude líp.“

„To bys neměla říkat nahlas,“ napomenula ji tiše Klára.

„Já vím, já vím,“ přikyvovala horlivě Mirka. „Nemyslela jsem to tak, to přece víš. Letím do třídy, musíme s dětmi ještě jednou nazzkoušet vystoupení ke Dni matek. Je to už pozítří. Snad vydrží počasí. Chtěla bych to udělat na zahradě.“

Klára odložila úřední dopis a začala vyřizovat e-mailovou korespondenci. Před koncem školního roku se toho vřdycky nahromadilo dost. Focení, školní výlet, vystoupení ke Dni matek a hned vzápětí ke Dni otců, rozlučka s předškoláky, vyúčtování fondů. Jenže otevřený dopis podepsaný dvěma stylizovanými RR a strohým dovětkem Administrativa pořád přitahoval její zrak. Nakonec si s povzdechem podala šanon se zamítnutými žádostmi o přijetí. Zamyšleně se jimi probírala. Jednu vytáhla a vytočila číslo.

„Prrosim? Kto folá?“ ozvalo se na druhé straně.

„Mluvím s paní Anderovou?“ zeptala se Klára.

„Ja, ano, já.“

„Jsem Klára Keltnerová, ředitelka Mateřské školy Petrklíček,“ představila se Klára. „Máte ještě zájem o umístění své dcery Dory k nám?“

„Prrosim, mluvit pomalu,“ ozvalo se na druhém konci nejistě.

Klára si povzdechla. Na okamžik ji napadlo přejít do angličtiny, nebo i do němčiny, ve které si nebyla tolik jistá, ale nestálo jí to za problémy, kdyby se někde provalilo, že v úředním styku použila jiný jazyk než češtinu.

„Chcete, aby Dora chodila do naší školky?“ zkusila to jednodušeji a pomalu. „Máme volné místo.“

„Rrozumím,“ ozvalo se na druhé straně radostně. „Ano. Samosdržejmě.“

„Zítřka. V devět hodin.“

„Ano, ano, sítřka, v devět.“

„Na shledanou, paní Anderová,“ rozloučila se Klára.

„Čeština je těžký jazyk,“ ozvalo se jí za zády. „Ale když si vzpomenu, jak jsem na základce propadal z němčiny, vždycky cítím tak trochu škodolibou radost, že se karta obrátila.“

Klára se ohlédla. V otevřených dveřích stál neznámý muž a nenuceně se ramenem opíral o zárubeň. Byl impozantně vysoký, měl tmavě modré oči a husté černé vlasy, které potřebovaly trochu zastříhnout, a na bradě tmavé strniště. Na sobě čisté modré džíny a černé tričko s krátkými rukávy, které odhalovaly vypracované bicepsy. Na nohou měl vysoké kanady, v pouzdře u pasu pistoli a na popruhu přes rameno samopal. Jeho věk se těžko odhadoval. Podle tváře by mu tipovala tak pětadvacet, ale vyvinuté svalstvo, samozřejmě nedbalost, s jakou nosil zbraně, a jakýsi stín v jeho pohledu ji přesvědčovaly, že je starší.

„A vy jste?“

„Nataniel Skalický,“ odpověděl, odlepil se od dveří a podal jí ruku.

„Poslali mě sem z agentury, prý potřebujete víc lidí.“

Klára vstala od stolu a jeho ruku krátce stiskla. Pak rychle ustoupila o krok zpět, aby mezi ním a jí stála její kancelářská židle. Muselo to vypadat divně, ale nezáleželo jí na tom. Potřebovala si vytyčit hranice. Ruka, kterou mu podala, jí mrazivě mravenčila a srdce jí poplašeně bilo. Tohle nebylo fér.

„Máte ze mě strach?“ usmál se, a když úsměv zjemnil jeho rty, vypadal ještě líp.

„Máte doporučení?“ odpověděla otázkou.

„Jasně.“

Ze zadní kapsy kalhot vytáhl několik přeložených papírů a podal jí je. Rozložila je a četla, a přitom se snažila ovládnout nával emocí. Jeho životopis byl impozantní. Dva roky v cizinecké legii, dva roky jako průvodce v Amazonii, pár let jako osobní strážce ve významných rodinách v Praze. Největší dojem na ni ale udělalo, že po celou dobu v Čechách si přivydělával jako lovec na volné noze.

„Proč mateřská školka?“ zeptala se nechápavě. „Nemáte to

zapotřebí a rozhodně vám nemůžu nabídnout takový plat, na jaký jste zjevně zvyklý.“

„Mám moc rád děti,“ odpověděl takovým tónem, že Klára vyprskala smíchy.

Přimhouřil oči a usmál se.

„Sluší vám, když se smějete,“ řekl a ta poznámka ji dokázala zchladit líp než studená sprcha.

„Musím vědět, proč tu chcete pracovat,“ trvala na svém.

„Rád zabijím,“ odpověděl a pokrčil rameny. „Školky jsou jako cukrkandl a tahle hlásí nejvyšší počet útoků v celém Liberci. Víte, jak to je. K odstřelu musíte mít dobrý důvod. Nepovolený vstup na pozemek školského zařízení je sázka na jistotu.“

„Chápu,“ řekla. „My všichni potřebujeme mít pocit, že s tím můžeme něco dělat. Že jen neseďme s rukama v klíně. Tohle je kontakt na velitele naší bezpečnostní služby, zavolejte mu a domluvte si s ním směny. Do zítřka vám připravím smlouvu. Stavte se ji ráno v osm podepsat.“

Ze třídy k nim dolehl zvuk piana a dětské hlasy:

„Utrhnu dnes konvalinku, pro koho? No, pro maminku.

Utrhnu i petrklíč, ať nechodí nikdy pryč.

Utrhnu jí sedmikrásku, za tu její velkou lásku...“

„Koukám, že to bude náročný,“ poznamenal Nataniel Skalický. „Co takhle rizikový příplatek?“

„Každý nemůže v klidu a bezpečí pochodovat s cizineckou legií,“ podotkla. „Někteří z nás musí bojovat v první linii.“

„Tak třeba večere?“

Zaskočil ji. Čekala, že to zkusí, ale ne tak brzy. Sebevědomí mu tedy rozhodně nechybělo.

„To se nikdy nestane, pane Skalický,“ řekla klidně. „Neberte si to osobně, ale někoho mám. Momentálně žádný další vztah nehledám.“

„Tak to s tím nejspíš nic nenadělám. Rád jsem vás poznal, slečno Keltnerová.“

Klára si nedokázala pomoci, zamrzelo ji, že to vzdal tak snadno, ale pak se usmála.

„I já vás, pane Skalický.“

Strnule čekala, až se za ním zavřou hlavní dveře, a pak vyběhla do koupelny a pustila si na ruce studenou vodu. Namáčela si je pod proudem z kohoutku až k loktům. Byla by si opláchla i obličej, ale zničila by si líčení. Dotyk jeho dlaně pořád cítila a srdce jí splašeně bilo. Teplo jeho pokožky, pevný stisk.

„Už je pryč, Klárko,“ napomínala se. „Už je pryč. Bude to dobrý.“

Ale dobrý to nebylo. Byl to pěkný chlap, líbil se jí a její tělo to vědělo ještě líp než její mozek. Měla s ním vyrazit dveře hned. Měla si vymyslet nějaký důvod, proč ho nemůže přijmout. Ale nebylo by to spravedlivé. Musela to nějak zvládnout. Jen ne sama.

Vrátila se do kanceláře a vytáhla z kabelky svůj telefon.

„No čau, že tě zas jednou slyším!“ ozvalo se na druhém konci potěšeně.

„Ahoj, Markét. Máš dneska večer šichtu, nebo jsi doma?“

„Makám,“ ozvala se kyselá odpověď. „Zase v tom lítáš?“

„Myslím, že dnešní noc bude dost těžká,“ řekla Klára a ani se moc nestyděla. Markéta k jejím potížím přistupovala věcně a s respektem.

„Tak přijď do klubu,“ rozhodla kamarádka. „Až budu mít pauzu, probereme to. Můžeš přespat u mě v šatně.“

Klára si představila hudební bar, ve kterém Markéta pracovala, plný volných mužů a sebe samotnou u stolku před pódiem. Byl to blbej nápad. Ale Markéta její váhání pochopila.

„Klid, je pondělí, dneska večer nebude narváno. Najdu pro tebe prázdný box a postarám se, aby tě nikdo neotravoval. Zvládneme to, Klárko.“

*

Nataniel vyšel ze školky a seběhl kopeček k tramvajovým kolejím. Práci dostal a ředitelka byla kočka, nebylo si na co stěžovat. Přesto cítil napětí. Rozptýlil by ho lov, ale neměl na něj čas. Potřeboval si do večera najít bydlení s tím správným výhledem. Vyrazil po kolejích

směrem do Lidových sadů. Šel po hlavní třídě, po které ho jako chlapce dědeček s babičkou vodili do zoologické zahrady. Lipová alej byla stejná jako za dob jeho dětství, z květů se sypal pel a chvěly se pod útoky hmyzu. O kus dál přecházela v park se vzrostlými buky. Vždycky na jaře si tam chodíval hrát a sledoval stromy jako ostrůž, protože měl slíbeno, že jakmile na nich vyraší nové světle zelené lístky, vezme ho děda do dětského koutku. Když trochu vyrostl, věděl už, že je to blbost. Koutek zahajoval provoz prvního května a bukové listy s tím neměly nic společného. Většinou se stejně rozvinuly buď dřív, nebo později. Ale bavilo ho sledovat mladšího brácha, jak to prožívá úplně stejně a věří na kouzla.

Bylo bezpečné a dobrodružně zábavné věřit na kouzla, dokud žádná neexistovala, pomyslel si s hořkostí a odehnal nostalgii.

Po jeho levé straně se prostor otevřel do míst, kde stával chátrající areál kdysi slavných Libereckých výstavních trhů. Překvapeně hvízdal. Po zanedbaných budovách nezůstala ani stopa. Místo nich se nabízel pohled na desítky malých a různobarevných jezírek. Z některých stoupala horká pára, jiné byly pokryté lesklými zrcadly ledu, pár jich připomínalo loužičky tekutého kovu. Vodu měly kalnou, plnou bublinek i křišťálově průzračnou. Mezi nimi se vinuly třpytivé cestičky, tvořené zřejmě nánosy usazenin. Vzadu se zvedaly bělostné kamenné terasy, plné odložených ručníků, županů a plážových tašek. Všude kolem stály cedule s nápisy Vstup na vlastní nebezpečí, ale i tak v řadě jezírek lenořili lidé.

„Jsi tu poprvé?“ promluvil někdo za ním.

Přistoupila k němu asi pětadvacetiletá blond žena. Z tašky, kterou měla přehozenou přes rameno, jí vykukovala lahev s vodou, osuška a nějaký časopis. Kolem štíhlého krku měla uvázané šňůrky od plavek. Mile se usmívala.

„Kdysi jsem kousek odtud bydlel, ale tohle si nepamatuju,“ přiznal.

„Je to tu asi dva roky,“ řekla. „Říká se tomu Renerovy termální prameny. Není to moc nebezpečné. Stačí se držet studených barev a co nejdříve čiré vody. Proč ses odstěhoval?“

„Nepohodl jsem se tátou a chtěl jsem být co nejdál odtud,“ pokrčil Nataniel rameny.

„A proč ses vrátil?“ zajímala se.

„Abych potkal někoho, jako jsi ty,“ usmál se.

„No jasně,“ ušklíbla se, ale poznal, že ji jeho zájem potěšil.

„Mám tu práci,“ dodal a na kratičkou chvíli spočinul rukou na samopalu.

„Jsi lovec?“ vydechla.

„Jo,“ přikývl.

„A kolik jich máš na kontě?“ zajímala se.

„Už to nepočítám,“ odpověděl po pravdě.

První desítku zapíjel s kamarády v hospodě, druhou sám doma, při třetí si za odměnu dopřál pořádný steak a čtvrtou už jenom uvedl do výčety. S dalšími úlovky pak občas dělal dojem na holky.

„Vejtaho,“ nevěřila mu.

„Mám trofeje,“ ohradil se s úsměvem. „Můžu ti ukázat svoji sbírku bazilišcích očí, dračích srdcí nebo spárů mantichory.“

„Myslíš, že půjdu s cizím klukem k němu domů, abych se mohla podívat baziliškovi do oka?“ zasmála se.

„To určitě ne,“ předstíral zděšení. „Co si to o mně myslíš? Neznámým holkám já svoji sbírku neukazuju. Musím tě nejdřív dobře poznat, jít s tebou mockrát na večeři a do kina, na grilování ke tvým kamarádům a strávit s tebou aspoň pět víkendů a jedny Vánoce. V tuhle chvíli mi můžeš jedině dát svoje číslo.“

„To bych mohla,“ přikývla, zasmála se a řekla mu ho.

„Ozvu se ti,“ slíbil a záměrně si žádné číslo nepoznamenal.

„Počkej,“ zarazila ho. „Napíšu ti to.“

„Nikdy bych ho nezapomněl,“ rozloučil se. „Musím letět.“

Byla hezká a sympatická, za jiných okolností by neváhal, ale teď a tady nebyla vhodná chvíle na flirt, natožpak na vztah. Neměl s tím vůbec začínat, ale zvyk byl železná košile.

U muzea zahrnul do kopce a za chvíli už stál před základní školou, v níž strávil sedm let; v dobách, kdy všechno bylo jinak. Předtím. Ráno chodil do školy sám, nezáleželo na tom, jestli už vyšlo slunce,

a kolem školy nedusaly těžce ozbrojené hlídky. A v lese nad městem stála jen malá výletní restaurace.

Pohlédl tím směrem. Renerova věž se tyčila do závratné výšky. Stoupala až do mraků, krvavě rudá, hladká, zdánlivě bez oken. Pohltila vrchol kopce, zhltila původní novoromantický hrádek a provrtala se hluboko do útrob země. Její vrchol se otevíral do zubatého prstence, kolem něž se prostor křivil v purpurových záblescích. Její stín dopadal na město jako kladivo. V téhle lokalitě, na dosah věže, byly nemovitosti nejlevnější. Nikdo s kouskem rozumu tu nechtěl bydlet a velvyslanectví a ambasády ani zdaleka nedokázaly obsadit všechny opuštěné domy. Tlumočníci, sekretářky, asistenti, uklízečky, kuchaři, každý z obslužného personálu raději dojížděl z druhého konce města, než aby tu strávil noc. A přitom v době zcela nedávné tohle byla dobrá adresa.

Nataniel mírně pokývl hlavou na pozdrav strážím kolem školy a přešel ulici. U vchodu do jednoho z činžovních domů netrpělivě přešlapoval muž v saku. Jakmile ho zahlédl, vyrazil mu vstříc.

„Jste pan Skalický?“ volal na něj už z dálky.

Přikývl.

„Výborně, tak pojďte, pojďte,“ muž ho popadl za loket a táhl ho k domu, a přitom se polekaně rozhlížel po obloze.

I takoví lidé se našli, že se báli otevřeného prostoru a dobře se cítili jen za pevnými zdmi, přestože tak krátce po poledni bylo riziko minimální. Nataniel si tohle sám se sebou už dávno vyřešil koupí samopalů, pistole a slušné sbírky dalších zbraní. Ve vězení žít nehodlal, i kdyby mu mělo zajistit klidnou smrt ve stáří.

„Byt býval slunný a s pěkným výhledem, ale to víte, teď je ve stínu a výhled na Věž nikdo neocení,“ drmolil muž. „Ale je prostorný, má vlastní komíny a lze ho vytápět i krbovými kamny. Všude jsou parkety, kuchyň i koupelna jsou relativně nově zařízené. Byt pronajímám s nábytkem.“

Vystoupali do druhého podlaží a muž otevřel čisté a neotlučené dveře bytu se zlacenou jmenovkou. Parkety byly nově nalakované, zdi vybělené a vybavení vypadalo skoro nepoužité.

„Bydlel tu vůbec někdo?“ zeptal se Nataniel.

„To víte, s manželkou jsme to zrekonstruovali a zařídili, a než jsme se stihli nastěhovat, došlo k Purpurové noci. Snažili jsme se to prodat, ale tady nemovitosti tohoto typu nikdo nekupuje. Ještě tak celou vilu jako sídlo pro nějaký konzulát, to prodáte, ale jinak...“ muž pokrčil rameny. „Nebudu vám lhát. Žít v téhle lokalitě si můžete dovolit jen tehdy, když máte dost peněz na osobní stráž. Nebo se o sebe umíte postarat tak jako vy.“

„Bydlí v domě další lidé?“ přešel to Nataniel.

„Je tu osm partají, ale obsazený je jen jeden byt. V patře pod vámi bydlí jedna paní. Prý kvůli práci.“

„Takže ten protější byt by se v případě potřeby dal taky pronajmout?“ ujistil se Nataniel.

„Jistě, můžu vám dát kontakt na vlastníka.“

„A co sklep a půda?“

„Je to všechno prázdné, tyhle prostory dneska nikdo nevyužívá. Bývala tam kolárna, lyžárna a sušárna, taky tam měli lidi dílnu...“

„Beru to,“ zarazil ho Nataniel.

„Berete?“ muž vypadal překvapeně.

„Potřebuju se nastěhovat ještě dnes. Je v tom nějaký problém?“

„Ne, není, stačí složit zálohu.“

Nataniel vytáhl peněženku a oddělil svazek bankovek. Muž mu předal klíče od bytu.

„Smlouvu připravím do zítřka,“ ujistil ho muž. „Dneska budete muset vydržet bez elektřiny, voda teče.“

„Poradím si.“

Nataniel počkal, dokud neutichly kroky majitele bytu na schodišti. Pak z háčku vedle vstupních dveří vzal klíče od půdy a vystoupal nahoru. Po žebříku vedle komína vylezl na střechu. Z kominického můstku se mu otevřel pohled nad koruny stromů. Rudá věž se zdála být blízko blizoučko, jako by stačilo jen vztáhnout ruku, aby se jí dotkl. Měl by cítit uspokojení, že se ocitl zase o krok blíž ke svému cíli, ale svírala ho tíseň. Tam uvnitř, skoro na dosah, seděl za silnými stěnami jako pavouk Radek Rener a v jeho rukou se sbíhaly prameny magických proudů.

*

Hudební bar Lázně se nacházel v novorenesanční budově starých městských lázní. Ke vchodu ukrytému v trojitém podloubí vedlo šest žulových schodů. Nad ním se tyčily sochy Poseidona a jeho manželky Amfitrité. Terasu umístěnou nad vchodem zase zdobil pás reliéfu zachycující vodní hry. A na vysokém štítě se stále ještě skvěl nápis Kaiser Franz Josef Bad, i když na černém obelisku vedle vchodu modře planul současný název klubu.

Markétě maminka jako malé holčičce vyprávěla, jak se tam učila plavat. Líčila jí staré kabinky se závěsy a dřevěnou lavičkou, kde si nechávali své věci jen tak, neuzamčené a bez dozoru, sprchy v polokruhových zdech obložených zažloutlou mozaikou a prosklenou střechu. Ukazovala jí malého smaltovaného delfína, kterého dostala od učitelky za odměnu, když uplavala sto metrů kraulem, a se smíchem dodávala, že většina dětí dostala jen kapříka za prsa. Markéta staré lázně v provozu nezažila. Když se narodila, sloužil už k plavání nový bazén na Tržním náměstí a budova chátrala a zdálo se, že nic nedokáže zabránit jejímu konečnému pádu. Avšak když jí bylo dvanáct, sotva pár měsíců před Purpurovou nocí, staré lázně přece jen zrekonstruovali a s velkou slávou v nich otevřeli oblastní galerii. Vyprávěl se tehdy vtip, že Liberec je jediné místo na světě, kde člověk tramvají dojede na zastávku Muzeum, vejde do lázní a ocitne se v galerii.

Paměť je ošemetná věc a ona si ten vtip vybavila pokaždé, když šla do práce, přestože dávno postrádal jakýkoli smysl. Tramvajová zastávka se už celé roky jmenovala Renerova třída, v bývalé dětské poliklinice naproti klubu sídlilo zastupitelství Spojených států amerických, v budově Severočeského muzea ambasáda Ruské federace a současného majitele Lázní uháněli každý rok Čičané, aby jim budovu prodal. Jeho však zatím klub bavit, a tak odmítal. Mohl si to dovolit. Po Purpurové noci skoupil na bývalé promenádní třídě levně hromadu nemovitostí. Ostatní si klepali na hlavu, protože z jedné

z nejkrásnějších čtvrtí Liberce se tehdy ze dne na den stala lokalita s nejvyšší úmrtností v republice, ale on vsadil na nárůst Renerovy moci. A vyplatilo se mu to – ve stínu Rudé věže do dvou let sháněla vilu pro zastupitelský úřad snad každá velmoc.

„Čau Markétko,“ usmíval se na ni právě od baru. „Moc ti to sluší.“

Přivinula se k němu a nechala jeho dlaň polaskat svůj zadek. Plavky pod krátkými kalhotami měla ještě vlhké z koupání a pod jeho dotykem voda prosákla svrchním oděvem.

„Hmm,“ zamumlal do jejích vlasů. „Co kdybychom si spolu vyrazili na víkend? Monte Carlo?“

„Když já nemám co na sebe,“ dramaticky si povzdechla, vymanila se z jeho objetí a napila se z jeho sklenky martini.

„To spravíme.“

Laškovně vzal za šňůrku od plavek na krku a povolil ji. Jeho ruka zkušeně zajela pod tričko a na zádech rozepnula pojistku. Za krátký okamžik se vítězně vynořila s titěrným kouskem oděvu. Markétě se pod lehkým tričkem jasně rýsovaly bradavky. Vzal její prsa do dlaní a laskal je. Markéta předstírala zamyšlení a upíjela jeho drink.

„No tak, беруško, přece neřekneš ne,“ šeptal jí Martin.

„Tak dobře,“ svolila. „Ale chci ve čtvrtek volno, abych si odpočinula před cestou.“

„Máš to mít,“ políbil ji. „A teď se utíkej převléknout, kočička.“

Monte Carlo! Super! Týden sice teprve začínal a měla tak ještě spoustu času sehnat si na víkend nějakou zábavu, ale tohle se nenabízelo každý den. A k tomu nějaké hadříky, botičky a možná náušnice. I když byl Martin proutník, uměl se k ženám chovat a už si spolu několikrát vyrazili. Ona nesoudila jeho a on ji. Oba dobře věděli, že v tomhle novém Renerově světě nic není jisté. Dávalo smysl užívat si, dokud to jde.

Když se v šatně převlékala do červených šatů s hlubokým výstřihem, zazvonil telefon. Na displeji zářilo neznámé číslo.

„Markéta Šancová, prosím,“ zvedla to.

„Tady Nataniel Skalický,“ ozval se na druhé straně mužský hlas.

„Dneska jsme se potkali.“

Okamžitě se jí vybavil mladý muž, se kterým si povídala u termálů. Na to, že jí zavolá, by nevsadila ani pětník. Líbil se jí. Byl vysoký a svalnatý, opálený, měl silnou šiji a na rameni samopal. Podle oblečení tipovala, že má hluboko do kapsy, ale na druhou stranu od takového chlapa očekávala úplně jiné požitky než třeba od Martina.

„Vážně?“ protáhla do mikrofonu, posadila se do křesla a nohy si položila na nízký konferenční stolek.

Muž na druhé straně se rozesmál. A byl to krásný smích. Hluboký a přirozený.

„Můžu tě vidět?“ zeptal se.

„A pročpak?“

„Bojím se,“ vyrazil jí dech. „Jsem tu sám. První noc v tomhle strašném městě... Víš, že bydlím hned pod Rudou věží?“

Zasmála se: „Utahuješ si ze mě.“

„Tak můžu?“

„Jsem v práci, v baru Lázně, ale zastav se na skleničku,“ řekla a mrkla na hodinky. „Už se stmívá, nechám pro tebe poslat obrněné auto. Řekni mi adresu.“

„Jsem tam za chvíli.“

„Ne, počkej, v Liberci po setmění...“ snažila se mu vysvětlit, že to není bezpečné, ale zavěsil.

Přemýšlela, že mu zavolá zpátky, ale pak si vybavila, jak tvrdil, že je lovec, a usoudila, že se o sebe dokáže postarat. Místo toho raději věnovala větší péči svému zevnějšku. Vlasy si výjimečně nechala rozpuštěné a na rty nanesla vyzývanou rudou barvu. Zlaté páskové boty na vysokém podpatku jí prodloužily nohy. Když se postavila k pianu a vzala do ruky mikrofon, sálem tiše zašumělo vzrušení.

V pondělí večer nebývalo nikdy plno, ale i tak se našlo dost úředníků, obchodníků a lobbistů, kteří potřebovali strávit noc v blízkosti Renerova sídla, a klub Lázně nabízel dostatek lůžek a příjemně strávený večer. U kruhových mahagonových stolků posedávalo asi dvacet mužů a zrovna tolik žen. Obloukovými okny z ulice dovnitř dopadalo namodralé magické světlo z pouličního osvětlení a v něm se sem

tam mihl stín rudohlavého upírka. Nedaleko odtud kolem Harcovské přehrady měli několik poměrně početných kolonií.

Markéta odzpívávala první sérii a odměnil ji potlesk. Přiběhl k ní číšník Jirka, aby jí pomohl sestoupit z pódia, a přitom jí do ruky předal dva lístečky s pozváním ke stolu. Markéta oba pány jen letmo přelétla pohledem. Ten starší vypadal slibně. Měl upravené šedé vlasy, milý úsměv a na zápěstí hodinky, které dávaly tušit, že čas strávený s ním by se jí mohl vyplatit, ale jen se na ně oba omluvně usmála a spěchala ke dveřím, v nichž nerozhodně postávala Klára.

„Tak jsi přece jen dorazila,“ objímala ji a vítala. „Jsem moc ráda. Pojď, pojď si sednout. Všechno mi povíš.“

„Já nevím, Markét,“ Klára se nejistě rozhlížela po sále.

Markéta věděla, co ji trápí. Její kamarádka jí vzhledem nebyla moc podobná, ale proto ještě nebyla pro muže o nic méně zajímavá. Jenže zatímco Markéta mužskou pozornost vítala a užívala si ji, Klára s ní bojovala ze všech sil a do posledního dechu. Ne že by nikdy nepodlehla, ale obě dobře věděly, kam to vede a že je mnohem lepší, když se dokáže kontrolovat.

„Když půjdeš domů, dokážeš tam zůstat až do rána?“ zeptala se Markéta prakticky.

„Asi ne,“ připustila Klára.

„Tak vidíš. Bude lepší, když na tebe dohlédnu,“ vzala ji pod paži a vedla k zadnímu boxu. „Teď mám chvílku volno, ale i když budu na pódiu, nespustím z tebe oči. Nedovolím ti udělat nějakou hloupost.“

Usadila ji do křesla z tmavě zelené kůže a počkala, až před ně Jirka postaví skleničky. V té její bylo šampaňské a v Klárině čistá voda. Její kamarádku už v baru dobře znali a věděli, že alkohol nikdy nepije a za žádných okolností nemluví s muži. Nechávali ji na pokoji, i když si potichu šeptali, že je nějaká divná.

„Tak povídej,“ vyzvala ji Markéta. „Co tě tak vyděsilo?“

„V práci nám odešlo pár chlapů z ochranky,“ řekla Klára. „Musela jsem někoho přijmout.“

„A?“ povzbuzovala ji Markéta.

„Jeden z nich je... je moc pěkný. Podala jsem mu ruku,“ natáhla

třesoucí se ruku k Markétě. „Pořád cítím jeho dotyk. Nedokážu na něj přestat myslet. Srdce mi buší, hrudník mám úplně stažený. Nedokážu se ovládnout. Stačí zavřít oči a... chci si to udělat aspoň sama. A kdyby to na mě zkusil, nedokázala bych... udělala bych to. Zase.“

Klára ztišila hlas a upřela na Markétu vyděšený pohled.

„Co se mezi vámi stalo?“

„Nic. Dopoledne jsem ještě měla sílu chovat se odtažitě, ale od té doby jsem jak šílená. Zítra přijde podepsat smlouvu. Zase ho uvidím, a jestli na mě sáhne, skončíme spolu v kabinetu. V mateřský školce!“

„Nosíš snubák?“ ujistila se Markéta.

Klára jí beze slova ukázala prsteník levé ruky s jednoduchým zlatým kroužkem.

„Tak to snad nezkusí. Ale radši si zaříd', aby v tvójí kanceláři celou dobu byl ještě někdo další.“

„Ty to nechápeš!“ naklonila se k ní naléhavě Klára. „Bude tam pracovat. Bude tam každý den. Nechci, nemůžu s ním skončit v posteli. Znovu to nezvládnou.“

„Víš, že máš ještě jednu možnost,“ naznačila Markéta.

„Nikdy!“ vzepřela se Klára divoce. „Za ním nepůjdu nikdy!“

„Klárko, já jsem ten poslední, kdo by tě chtěl vidět v Rudé věži, ale zvaž, že to nikdy neskončí. Tohle je jen bitva ve válce, kterou povedeš celý život. Víš, co chce, tak mu to dej. Nebudeš ho bavit věčně.“

Ve skrytu duše se ale bála, že Klára Radka Renera už vůbec nebude zajímat. Odmítla ho před osmi lety, pomstil se jí, ale od té doby ji nikdy nevyhledal. Možná na ni prostě už dávno zapomněl. Mezi ženami a dívkami si mohl vybírat, a co ona věděla, tak si taky vybíral. Klára v té záplavě neznamenala nic.

„To se radši zabiju,“ pronesla Klára nenávistně.

„Klárko,“ naklonila se k ní a jemně jí položila dlaň na předloktí. „Podle všeho není tak špatný milenec. Zním jednu holku...“

„Ahoj,“ ozvalo se v tu chvíli za jejími zády, a než si stihla pomyslet, že Nataniel Skalický má děsné načasování, dodal ten příjemný hlas: „Dobrý večer, paní ředitelko.“

Klářin obličej se v tu chvíli proměnil v masku čiré hrůzy. Vyskočila, málem zakopla o druhé křeslo a ustoupila pozpátku až k oknu. Ze rtů jí splynulo jen nevěřící: „Vy?“

Markéta se ohlédla po Natanielovi. Vypadal překvapeně a možná trochu zmateně.

„Znáte se?“ zeptala se, i když odpověď se sama nabízela.

„Pan Skalický u nás zítra nastupuje jako ochranka,“ promluvila Klára, která už ovládla prvotní šok a rychle sbírala svoji kabelku. „Promiň, Markét, ale musím domů. Ráno brzy vstávám. Hezky se bavte.“

Nataniel mírně uhnul, aby se kolem něj mohla protáhnout.

„Kvůli mně nemusíte odcházet, slečno Keltnerová,“ řekl.

„To je v pořádku. Opravdu musím domů,“ lhala statečně Klára a prchala k východu.

Vyrazil za ní a rozhodně položil ruku na kliku.

„Venku už je pěkně živo,“ zarazil ji. „Připraví vám odvoz. Nebo vás doprovodím, jestli nechcete čekat.“

„To není nutné, děkuju,“ odpověděla mrazivě Klára a dívala se na něj tak dlouho, až východ neochotně uvolnil.

„Klára si umí poradit,“ řekla tiše Markéta.

„Udělal jsem něco?“ zeptal se nejspíše.

„Ne, jen má nějaké potíže a potřebovala to probrat,“ snažila se Klářin útěk zlehčit Markéta. „Bude v pořádku.“

„Cestou jsem zahlédl chiméru a možná i echidnu,“ pochyboval. „Není tam bezpečno.“

„Bydlí kousek odtud a je dospělá,“ Markéta nevěděla, co víc říct, když nechtěla vyzradit Klářino tajemství nebo mu vmést do tváře, že zdaleka největší újma teď její kamarádce hrozí od něj. „Prostě mi věř, že to zvládne.“

„Musíš na jeviště,“ přitočil se k Markétě Jirka a nenápadně ji upozorňoval, že její pauza končí.

„Mám práci,“ řekla Natanielovi, vzala ho za loket a odvedla ho k prázdnému stolku. „Dej si něco k pití a já jsem hned u tebe.“

K její neskutečné úlevě ji poslechl a posadil se. Když vystoupala

na pódium a otočila se do sálu, už před ním stála sklenka s whisky. Ve vyřezávaném mahagonovém křesle vypadal vyšší a mohutnější. Seděl uvolněně a sebevědomě. Měl mužné rysy a širokou šíji. Byl božský. A Markéta v plném světle viděla rozměry Klářina problému. Něčemu takovému se ne říkalo velmi těžko i za obvyklých okolností, ale v Klářině kůži to bylo v podstatě nemožné. Jestli tenhle muž jen naznačí zájem, Klára mu podlehne. A vzhledem k tomu, jak se na ni díval, nedalo se pochybovat, že právě k tomu se schyluje.

Existovala jediná možnost jak kamarádce pomoci. Nataniel Skalický musel dostat lepší nabídku. Markéta se jen nerada loučila s představou Monte Carla a drahých dárků, ale co by pro kamarádku neudělala.

Kapitola 2.

Démoni v nás

Nataniel se probudil pozdě. Ležel na pohovce ve svém pronajatém bytě a do pokoje se okny řinulo ostré sluneční světlo. Byl nahý a oblečení z večera se válelo na zemi zmuchlané do koule. Jeho zbraň ležela na konferenčním stolku, vedle ní stála nedopitá lahev Jim Beama a pod ní lístek s drobným rukopisem.

„Bylo to fajn. Zavolám ti, M.“

„Jen fajn?“ zavrtěl hlavou a přešel k oknu.

V zahradě vily naproti přes ulici rostl mohutný dub a jeho větvoím prosvítala hladina Harcovské přehrady v údolí. Na okamžik se zasníl a vybavil si, jak je v první třídě učitelky vodily na pláž k vodě. Tam si sedly na lavičku a povídaly si, zatímco on s celou jejich partou volně brousil po lese a skalách na svazích. Matka kvůli tomu nejednou musela do školy a nesčetněkrát jí v ředitelně vyhrožovali, že jestli mu nevysvětlí, že musí zůstat dozorou na dohled, neumožní mu dál navštěvovat školní družinu. Vzpomínka na matku zabořila a vrátila ho do reality, v níž květy jasmínu podél plotu měly narudlou barvu od věčného stínu věže na kopci nad

městem. Otevřel okno, aby dovnitř pustil čerstvý vzduch, a šel se osprchovat.

Do školky Petrklíček dorazil na devátou. V brance se střetl se světlovlasou ženou ve středních letech upjatou v černém kostýmku, která za ruku vedla asi pětileté blondaté děvčátko. Přidržel jí dveře a mile se na ni usmál.

„Těkuji,“ řekla s přízvukem a vešla.

Ocitli se v malé chodbě, z níž vedlo pět schodů k proskleným dveřím s malovanou kočičkou a nápisem 1. oddělení – Koťátka. Po pravé ruce se zvedalo schodiště do patra, ze zábradlí visela síť a na ní barevnými kolíčky připevněné výkresy s jarními květinami. Z nitra školky k nim doléhal halas jasných dětských hlasů.

Prosklené dveře se otevřely a vyšla Klára Keltnerová. Měla na sobě úzkou černou sukni a bílou halenku a lodičky na nízkém podpatku, ale její profesionální vzhled narušovaly vlnité hnědé vlasy, které jí nespoutaně padaly k pasu. Vypadala by dokonale, kdyby se v jejích očích při pohledu na něj nemihl nepřehlédnutelný děs. Netušil, co provedl, ale už si nenamlouval, že důvodem jejího rychlého ústupu včera večer nebyl on.

„Paní Anderová, dobrý den,“ usmála se na světlovlasou ženu a její dcerku. „Ahoj Dorko. Ty bys prý chtěla chodit k nám do školky?“

Děvčátko stydlivě sklopilo oči a pevněji se přitisklo k matce.

„Odpověz paní ředitelce,“ napomenula ji matka.

„To je v pořádku, paní Anderová. Pane Skalický,“ obrátila se k němu. „Jdete pozdě. Budete muset počkat, až si promluví s paní Anderovou.“

„Jasně, žádnéj problém.“

„Tak co?“ oslovila ředitelka znovu dívenku. „Podáš mi aspoň ruku?“

Holčička ustoupila za matku a vrtěla hlavou.

„Dora, to ne slušný,“ matka ji vytáhla a postavila pevně před sebe. „Podej paní ředitelce ruka.“

Holčička dál stála jako sloup a na ředitelku teď už zahlížela vysloveně ošklivě.

„Já nerozumím, moc omlouvám za Dora,“ snažila se matka napravit škody.

„Je mi to líto, paní Anderová, ale musím trvat na tom, aby mi Dorka podala ruku,“ řekla k Natanielově překvapení rozhodně ředitelka. „Jinak vůbec nemohu uvažovat o jejím přijetí.“

„Dora, no tak,“ postrkovala matka dcerku dopředu.

„Nein!“ dupla holčička.

Matka ji pevně chytila za zápěstí pravačky a pokusila se její ruku natáhnout k ředitelce násilím. V tu chvíli se stala ta nejděivnější věc. Holčička zuřivě vykřikla a obrátila se proti matce. Začala do ní divoce kopat a sápat se po ní nehty a u toho ječela jako šílená. Matka se ji pokoušela zpacifikovat tak, aby jí neublížila, ale dítě se vůbec nedalo zvládnout. Roztrhlo jí hedvábnou blůzu, a když se ho žena snažila ztišit v náruči, do tváře jí vyrylo několik mělkých krvavých stop a rvalo jí plné hrsti vlasů.

Ředitelka na tu scénu zamyšleně hleděla a pak trochu posměšně prohodila směrem k Natanielovi: „Neměl byste třeba něco udělat?“

Překvapeně na ni pohlédl. To ho skutečně ani nenapadlo, ale na druhou stranu tu chtěl pracovat jako ochránce, tak asi bylo na místě, aby zasáhl. Popadl děcko z matčiny slabé náruče, přitiskl si ho zády k hrudníku, jednou paží mu znehybnil ruce a druhou mu k břichu přitáhl kopající nohy. Holčička ještě chvíli ječela a vzpírala se, ale když ji sevřel trochu pevněji, ochabla v jeho rukou jako hadrová panenka.

„Tak to bychom měli,“ poznamenala lakonicky ředitelka a ohlédla se do pootevřených prosklených dveří, kterými zvědavě vykukovala nějaká učitelka a pár dětí. „Všechno je v pořádku, Mirko, vraťte se do třídy.“

„A my raději půjdeme do mojí kanceláře,“ ředitelka podepřela otřesenou paní Anderovou a jemu přikázala: „Za žádnou cenu to dítě nepouštějte. Ne v mojí školce.“

Ve své kanceláři paní Anderovou posadila na židli a v malém hrníčku s motivem Krtečka jí podala trochu vody. Nataniel si stoupl vedle dveří a snažil se ignorovat, že dívenka v jeho náruči se otrásá vzlyky a na ruku mu stékají její slzy.

„Paní Anderová,“ promluvila ředitelka. „Jistě chápete, že vaši dceru za těchto okolností nemohu přijmout k předškolnímu vzdělávání.“

„Já nerozumím,“ zavrtěla hlavou paní Anderová. „Ona ne taková. Ona hodný, milý dítě.“

„Jsem si poměrně jistá, že to trvá už nějakou dobu a že jste si musela všimnout, že se vaše dcerka změnila. V noci nespí, hraje si jiným způsobem, nevyhledává tolik vaši přítomnost...“

„Ale to... ona... větší... potřebovat kamaraden.“

„Ne, nejde o to, že by Dorka dozrávala a potřebovala dětský kolektiv,“ odmítla ředitelka a Nataniel se jí ani nedivil. Pustit něco takového mezi ostatní děti, to zavánělo průšvihem.

„Měla byste vyhledat pomoc,“ pokračovala rozhodně a podala paní Anderové vizitku. „Nemůžu vás nutit, abyste tam zašla, ale věřte mi, že čím dříve to uděláte, tím lépe. Viděla jsem to už mockrát a jsem si jistá, že se nemýlím. Dorka je posedlá.“

„To ne!“ vykřikla paní Anderová. „To ne pravda!“

„Nechte si to doma v klidu projít hlavou. Přemýšlejte o tom. Pokud Dorka úspěšně podstoupí vymítací proces, přijmu ji ráda, ale do té doby ne.“

„To vy nemůžete! Víte, kdo já? Já stěžovat!“

„Na to máte právo,“ přikývla ředitelka. „Ale teď se musíme rozloučit. Náš pracovník pan Skalický vás doprovodí k hranicím školního pozemku. Na shledanou, paní Anderová.“

Nataniela stihl její ostrý pohled, který mu jasně dával najevo, že když řekla k hranicím, myslela tím k hranicím, a nehodlal se s ní hádat. S dítětem v náruči zamířil ven a šokované matce ho předal až za branou. Tu zavřel a postavil se za ni s rukou významně položenou na zbrani. Stál tam tak, dokud limuzína německého velvyslanectví nezmizela v zatáčce.

„To teda bylo něco,“ poznamenal, když se vrátil do kanceláře ředitelky. „Jak jste to věděla?“

Ředitelka po něm střelila nepříjemným pohledem.

„Je to moje práce,“ řekla úsečně.

„Podívejte,“ rozhodl se do toho šlápnout Nataniel, protože její antipatie byly úplně zřejmé a vůbec nechápal, jak se to stalo. Ještě včera odpoledne si byl jistý, že jsou úplně v pohodě, ale mezitím se něco změnilo. „Je jasný, že se mnou máte nějaký problém. Pomohlo by, kdybyste řekla, o co jde.“

Ztuhla a pak škrobeně přikývla.

„Budiž. Máte ohromující životopis, ale přišel jste pozdě hned první den a zjevně to nepovažujete za nic závažného. Já tu mám školku plnou dětí. Když vy nepřijdete včas do práce a na pozemcích školy dojde k útoku, nejenže mě to bude stát kariéru a svobodu, ale i čisté svědomí.“

Nataniel si byl jistý, že o tohle ani v nejmenším nejde. Chovala se divně už večer, když se náhodou setkali v klubu, ale nic víc dělat nemohl. Zeptal se, a ona se rozhodla mu neodpovědět.

„Ještě jsem nepodepsal smlouvu,“ poznamenal.

„Takže vás nemůžu vyhodit,“ přikývla. „To je pravda. Ale na druhou stranu vás ani nemusím zaměstnat. Skutečnost, že jste se dokázal bez jakékoli snahy o pomoc dívat na dítě posedlé démonem, mi důvěry ve vaše schopnosti nepřidala.“

„Démoni nejsou můj obor,“ teď se ho opravdu dotkla.

„To není správná odpověď,“ upozornila ho jedovatě.

„A mě ráno maminka nevodí do Koťátek, abyste mě tady školila,“ zavrčel.

Chvíli se měřili pohledem. Její tvář byla přísná a rty sevřené, ale v očích se pod slabou vrstvičkou hněvu mísil strach se vzrušením. Nataniel si nedokázal pomoci, aby na to nereagoval. Byla přesně jeho typ. Jeho instinkty mu říkaly, že rty tak pevně svírá jen proto, aby se jí nechvěly a nedýchala nahlas přerývaně touhou. Že kdyby se jí dotkl, v její pokožce by pulsoval chtíč jako rytmus latinské hudby. Že kdyby ji políbil, uvítala by ho v nitru svých úst a v jeho rukou by roztála.

„Kláro,“ vydechl a udělal krok k ní.

„Mirko!“ vykřikla a třemi rychlými kroky ustoupila za svůj stůl.

Úplně ztuhl. Její reakce z něj udělala agresora, který se pokouší o kdovíco. Ponížením zbledl, ale zůstal stát na místě.

„Vaše smlouva,“ přisunula k němu nějaký papír a položila na něj pero, jako by se nic nestalo.

„Moje smlouva?“ opakoval.

Vůbec si nedokázal představit, že by to mohl podepsat po tom, co se právě stalo.

„I když mám k vašemu chování výhrady, v tuhle chvíli někoho zoufale potřebujeme,“ vysvětlila. „Přesto vás předem upozorňuji, že jsem vaši zkušební dobu prodloužila na šest měsíců.“

Do kanceláře nahlédla asi čtyřicetiletá nakrátko ostříhaná žena.

„Co potřebuješ, Kláro?“

„Pojď dál, Mirko,“ pozvala ji ředitelka dovnitř. „Tohle je Nataniel Skalický. Nová posila naší ochranky. Dnes tě s Denisem doprovodí na vycházce. Pane Skalický, představuju vám učitelku prvního oddělení Miroslavu Jánskou.“

„Moc vás tady vítám,“ podala mu žena ruku a upřímně se usmála. „Jsem opravdu ráda, že se k nám přidáte. Poslední týden jsem už měla s dětmi venku docela obavy. Denis dělá, co může, ale přece jen. Mám na starost pětadvacet dětí.“

„Rád vás poznávám,“ stiskl jí ruku.

„Jdu dohlédnout na děti do šatny, počkejte na nás před vchodem.“

Když zmizela na chodbě, Nataniel se znovu zpříma podíval na Kláru Keltnerovou. Pak vzal pero a podepsal smlouvu.

„Začněte si za mě někoho hledat už teď,“ řekl stroze. „Delší zkušební doba vyhovuje i mně. Jakkmile si najdu jinou práci, odejdu.“

Obrátil se k ní zády a rychlým krokem opustil kancelář.

Než přišla učitelka Jánská s dětmi, prohledal zahradu, jestli se v keřích rododendronů nebo v dětském domečku na hraní před denním světlem neukrývá nějaká bestie, kterou by vyrušení mohli přimět k útoku. Upřímně doufal, že na něco narazí. Potřeboval se odreagovat. Potřeboval k zábavě něco jednoduššího než ženský mozek. Něco, co se dalo snadno a rychle vyřešit kulkou z pistole. Ale nic nenašel.

Když se před budovu školky vyrojily děti, pozdravil se s druhým strážcem a rozdělili si úkoly. Denis Hromada zajišťoval prostor

vpředu a Nataniel si vzal na starost zadní část dětského průvodu. Děti štěbetaly a smály se a všude panoval klid, ale procházka sama pro Nataniela byla bolestná. Ne že by ho kdovíjak překvapovalo, jak se proměnila čtvrt, ve které vyrostl. Z Liberce utekl v patnácti a tou dobou už byly změny zapříčiněné probuzením magie patrné všude. Město se za dobu jeho exilu sice rozrostlo na pětinasobek původní velikosti, táhlo se po úbočích Jizerských i Lužických hor a pohltilo sousední Jablonec, Stráž i Chrastavu, ale jeho staré jádro zůstalo až na přirozené projevy magie v podstatě nedotčeno. Jenže odevšad vyskakovaly vzpomínky. Vzpomínky na dobu, kdy matka byla naživu a kdy se bál jen příšer, které neexistují. Na horká léta, kdy se na přehradě mohl koupat bez obav, že ho stáhne pod hladinu vodní drak. Na filipojakubské noci, při nichž na zahradě pálili oheň a zpívali s kytarou bez rizika, že je napadne hejno upírů. Na kouzelné víkendy, kdy si mohli dovolit spát v horách pod širým nebem a dívat se na hvězdy.

Už se vraceli zpátky do školky, když Denis vpředu průvod dětí zastavil a rukou ho přivolal k sobě. Nataniel se k němu připojil a podíval se směrem, který mu Denis ukázal. Vysoko na nebi se v divém tanci míhaly černé stíny.

„Je to to, co si myslím?“ zeptal se Denis.

Stíny byly příliš vzdálené, než aby šlo jasně rozlišit, o co se jedná, ale Nataniel ve vzorci jejich pohybu nacházel něco znepokojujícího. Tímhle způsobem kroužila jediná bestie. Ale to nebylo možné – draci se nikdy nevyskytovali v hejnech. Byli to samotáři. Obrovité nestvůry, kterých v celých Čechách nemohlo být víc než pět. Nataniel litoval, že s sebou nemá dalekohled.

„Nemůžou to být draci,“ řekl tiše Denisovi. „Jsou tři a moc blízko u sebe. Navíc takhle ve městě...“

„Nelíbí se mi to,“ zavrčel Denis a sundal z ramene samopal. „Radši děcka rychle dostaneme dovnitř. Povedu je a ty nás budeš krýt, kdyby bylo třeba.“

„Děje se něco?“ připojila se k nim zneklidněná učitelka.

„Zaběháme si,“ oznámil jí klidně Denis. „Připravte děti.“